

...Дощу тут уже не було, а от снігу випає чимало. Цього разу **ШАФА ЗАСТРЯГЛА** на найвищій крижаній горі посеред снігової пустелі. Жахлива віхола щохвилини загрожувала знести її звідти. Здавалося, ще одна спроба — **І ВОНА ТАКИ ЦЕ ЗРОБИТЬ.**

Зсередини **ШАФИ** почулося шарудіння, а потім одразу **ДВА ГОЛОСИ**, що сперечалися між собою:

І хто ж ми цього разу?

Зараз подивимося!

ДВЕРЦЯТА ШАФИ потроху прочинилися, і звідти вигулькнули одразу два жовто-чорних **ДЗЬОБИ**. Без сумніву, вони належали двом **ПІНГВІНАМ**. До кожного дзьоба додавалися по двоє чорних **ОЧИСЬОК**, і все це трималося на пташиних **ГОЛОВАХ**, вкритих чорним лискучим **ПІР'ЯМ**. Обидві довбешки, незважаючи на віхолу, одразу стали відчайдушно крутитися навсібіч. Не в змозі нічого роздивитися крізь снігову хуртовину, вони заклакли і, нарешті побачивши одна одну, заверещали так, як це вміють лише **ПЕРЕПУДЖЕНІ ПІНГВІНИ**.

Один із птахів раптом заголосив зі слізьми в голосі:

То ми пінгвіни?!

Чому?!

Ти думала про пінгвінів?!

Ти бодай колись можеш думати
не про тварин чи птахів?!

— Так, іноді можу! — відповів той, що стовбичив трохи нижче. — Але дуже рідко. Це був не той випадок. І взагалі, ти мала думати голосніше, щоб **ЦЯ ТУПА ДРОВИНЯКА** почула!

І тут нижчий пінгвін, розсердившись, затупав ніжками, аж Шафа посунулася в потрібній віхолі бік. **ВІТЕР зрадів**, дмухнув сильніше, і пінгвіни, зойкнувши, але таки зачинивши дверцята Шафи, ринули з гори вниз. **«Наче двійко Бобслеїстів,»** — встиг подумати один із пінгвінів, і за мить Шафа зникла за сніговою завісою.

Звідки пінгвіни знають, хто такі Бобслеїсти?

Мабуть, із журналів **ПРО СПОРТ**, що були стосиком складені на дні **СТАРОЇ ШАФИ**. На обкладинці одного з них двоє спортсменів у яскравих шоломах і кумедних костюмах, наче в гімнастів цирку, мчали на санчатах, що більше **скидалися НА РАКЕТУ**, льодовим глибоким жолобом. Знизу картинку трохи затуляв напис:

«Бобслей — спорт сміливих».

Поруч були розкидані журнали про тварин, а один із них якраз розгорнувся на розвороті з імператорськими пінгвінами. Та наразі журнали **здичавіло й загрозило** пурхали Шафою, пінгвіни несамовито верещали, а сама Шафа долала **КРУТИЙ ВІРАЖ** бобслейного жолоба серед справжніх вболівальників та суцільної метушні змагань.

ШАФА ЗМІНИЛАСЯ. Тепер це був справжній

«Боб» — особливі сани для перегонів льодовими трасами.

Вона вже нічим не нагадувала той старезний дерев'яний **КОРОБ**, який так і не дотягнули до смітника, покинувши під старою **СЛИВОЮ**. **ЛІНГВІНИ ТАКОЖ ЗМІНИЛИСЯ** — вони втратили дзьоби та пір'я.

І тепер із бобу виднілися звичайнісіньки людські голови. Добре, добряче розкуйовжені голови із трохи перекошеними людськими обличчями.

Добре-добре, **ПЕРЕЛЯКАНІ ОБЛИЧЧЯ ДВОХ ДІВЧАТ** — рудої та темнокосої. У костюмах **Бобслеїстів**, на льодовій трасі, у санчатах найсучаснішої конструкції та вигляду, що мчали на швидкості понад **СТО ДВАДЦЯТЬ КІЛОМЕТРІВ**. За дівчат навіть уболівали, але вони того не помічали. Вони оминули увагою навіть те, що віхола вщухла, а **ЛЬОДОВА ТРАСА** звивалася вже середмістям.

— Хутчіш думай про щось!

— Про що?

— Про щось ще з тих... із журналів! Про будь-що, доки ми не розбилися!

— Я намагаюся! Але... не можу зосередитися!

І сани під гучні овації вболівальників уже **ЗНИКЛИ** за наступним звивом траси.